

Αρχιμ. Ιωήλ Κωνστάνταρος: Τοιούτος ημίν έπρεπεν Αρχιερέυς (Αποστολικό Ανάγνωσμα Κυριακή Γρηγορίου του Θεολόγου)

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

ΤΟΙΟΥΤΟΣ ΗΜΙΝ ΕΠΡΕΠΕΝ ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ

Αποστολικό Ανάγνωσμα

Κυριακή Γρηγορίου του Θεολόγου

(Εβρ. ζ' 26 - η' 2)

Ο κατ' εξοχήν Αρχιερέας τής σωτηρίας μας που αποτελεί και την κεφαλή τής Εκκλησίας μας είναι ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός. Τα προσόντα τού αιωνίου αυτού αρχιερέως παρουσιάζει στους πιστούς αναλυτικά ο θείος Απόστολος μέσω του αποστολικού αναγνώσματος της προς Εβραίους επιστολής που θα αναγνωστεί στους Ιερούς μας ναούς.

Με κατάνυξη και προσοχή ας παρακολουθήσουμε τον θεοκίνητο συγγραφέα.

Γράφει λοιπόν ότι ο αιώνιος αυτός Αρχιερέυς που μας έπρεπε είναι **“όσιος, άκακος, αμίαντος, κεχωρισμένος από των αμαρτωλών”**. Ο Κύριος υπήρξε Όσιος, δηλ. εξ’ ολοκλήρου αφοσιωμένος εις τον Θεό Πατέρα και απολύτως άγιος. Επίσης είναι και ως άνθρωπος άκακος, αλλά και αμίαντος. Απαλλαγμένος δηλ. από τον οποιοδήποτε μολυσμό και το παραμικρό ίχνος πονηρίας. Αυτήν ακριβώς την αλήθεια εκφράζει και ο πρ. Ησαΐας όταν τονίζει ότι **“ουδέ ευρέθη δόλος εν τω στόματι αυτού” (Ησ. νγ’ 9)**. Και φυσικά ο Χριστός ως αναμάρτητος ουδένα δεσμόν είχε προς την ανθρωπίνη αμαρτωλότητα, γι’ αυτό και ήταν “κεχωρισμένος από των αμαρτωλών”. Ναι, ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός υπήρξε αμίαντος αν και ανέλαβε αφ’ εαυτού την δική μας ενοχή. Την ενοχή όλου τού γένους των ανθρώπων απ’ αρχής έως τέλους.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Στη συνέχεια ο Απόστολος έρχεται να μας τονίσει την συγκλονιστική αλήθεια ότι Αυτός ο αναμάρτητος Μέγας Αρχιερέυς προσέφερε εκουσίως τον εαυτόν του θυσίαν υπέρ τού λαού. Τώρα πλέον δεν βρισκόμαστε μόνοι στον ανηφορικό και κάποιες φορές δύσκολο δρόμο τού αγώνος. Αποτελούμε δια της πίστεως εν τη εκκλησία τον λαόν τού Θεού που πορεύεται πίσω από τον αρχιερέα του προς τον προορισμόν του που δεν είναι άλλος από αυτήν την αγιότητα. Σύσσωμοι πλέον δια της κιβωτού τής σωτηρίας, δηλ. της ορθοδοξίας μας, πλέουμε προς τον ακύμαντο λιμένα τής βασιλείας των ουρανών. Όσο κι αν λυσσά ο διάβολος, όσο κι αν μας κυκλώνουν οι ποικίλοι πειρασμοί, στις καρδιές μας έχουν χαραχθεί τα λόγια τού παρθένου και ηγαπημένου μαθητού: **“Γράφω υμίν, τεκνία, ότι αφέωνται υμίν αι αμαρτίαι διά το όνομα αυτού. Γράφω υμίν, πατέρες, ότι εγνώκατε τον απ’ αρχής. Γράφω υμίν, νεανίσκοι, ότι νενικήκατε τον πονηρόν. Έγραψα υμίν, παιδιά, ότι εγνώκατε τον πατέρα. Έγραψα υμίν, πατέρες, ότι εγνώκατε τον απ’ αρχής. Έγραψα υμίν, νεανίσκοι, ότι ισχυροί εστέ και ο λόγος τού Θεού εν υμίν μένει και νενικήκατε τον πονηρόν” (Α’ Ιωάν. Β’ 12-14)**.

Βιώνοντας την Θεία Λειτουργία σε κάθε ευχαριστιακή σύναξη, οι πιστοί αναζωπυρώνουμε την μεγάλη αυτή αλήθεια. Την αλήθεια ότι ο Χριστός ως Μέγας Αρχιερέυς προσέφερε ο ίδιος όχι κάποιο άλλο θύμα, αλλά τον εαυτό του. Θυσίασε τον εαυτό του για να εξιλεωθούν οι αμαρτίες μας, αρκεί εμείς οι ίδιοι να προσοικειωθούμε την μοναδική Του αυτή θυσία που ζούμε ως εκκλησιαστικό σώμα συμμετέχοντας στη Θεία Λατρεία δια του Ιερού μυστηρίου τής Θείας Ευχαριστίας.

Και θα ολοκληρώσει ο Απόστολος με Ιερό ενθουσιασμό ότι μετά από αυτή την

ανυπέρβλητη θυσία Του, ο Κύριος **“εκάθισεν εν δεξιά τού Θρόνου τής μεγαλωσύνης εν τοις ουρανοίς”**. Μετά τον οδυνηρόν θάνατον επί του σταυρού, έρχεται ο θρίαμβος. Μετά την αρχιερατική του προσφορά έρχεται η αιώνιος βασιλεία και κυριαρχία. Τώρα πλέον το έργο του συνεχίζει εκ δεξιών τού Πατρός. Συνεχίζει το έργο τής αρχιερατικής μεσιτείας Του για τους πιστούς που αποτελούν την εκκλησία Του. Τώρα ο Κύριος πρεσβεύει για εμάς, **“εντυγχάνει υπέρ ήμών”** προς τον Πατέρα. Παρακαλεί για τους αγώνες, τις αγωνίες και τις θλίψεις που δοκιμάζουμε όσο βρισκόμαστε στον κόσμο τούτο. Και για να μην τα χάνουμε όταν μας κυκλώνουν **“αι του βίου ζάλαι ώσπερ μέλισσαι κηρίον”** θα τονίσει και πάλι ο επιστήθιος μαθητής: **“Τεκνία μου, ταύτα γράφω υμίν ίνα μη αμάρτητε · και εάν τις αμάρτη, παράκλητον έχομεν προς τον πατέρα, Ιησούν Χριστόν δίκαιον και αυτός ιλασμός εστι περί των αμαρτιών ημών, ου περί των ημετέρων δε μόνον, αλλά και περί όλου τού κόσμου” (Α' Ιωάν. Β' 1-2).**

Ενώ οι της στρατευομένης Εκκλησίας πιστοί προσβλέπουμε στην αρχιερατική μεσιτεία τού Κυρίου Ιησού Χριστού, βαδίζοντας την στενή αλλά και ευλογημένη οδόν τής πίστεως, η θριαμβεύουσα εν ουρανοίς εκκλησία, αντηχεί έως της γης τις προσευχές των αγίων οι οποίοι **“άδουσιν ωδήν καινήν λέγοντες· άξιος ει λαβείν το βιβλίον και ανοίξαι τας σφραγίδας αυτού, ότι εσφάγης και ηγόρασας τω Θεώ ημάς εν τω αίματί σου εκ πάσης φυλής και γλώσσης και λαού και έθνους” (Αποκ. Ε' 9).**

Ο Χριστός λοιπόν είναι ο αιώνιος Ιερεύς, πάντοτε ζων, γι' αυτό και **“απαράβατον έχει την ιερωσύνην” (Εβρ. Ζ' 24)**. Το **“απαράβατον”** τούτο όμως δεν σημαίνει ότι η Ιερωσύνη τού Χριστού δεν μεταδίδεται και σε άλλα πρόσωπα όπως φρονούν και διδάσκουν οι κακόδοξοι του προτεσταντικού κόσμου. Τούτο σημαίνει ότι ο Χριστός δεν έχει διαδόχους στην ιερωσύνη, έχει όμως **αντιπροσώπους στην ιερωσύνη**. Πρόσωπα δηλ. τα οποία μετέχουν της ιερωσύνης τού Χριστού με πρώτους απ' όλους τους Αγίους Αποστόλους οι οποίοι αφήνουν διαδόχους και αυτό βεβαίως θα συνεχίζεται έως τα τέλη των αιώνων. Όπως δηλ. οι πρεσβευτές δεν είναι διάδοχοι ενός βασιλέως ή προέδρου δημοκρατίας, αλλ' αντιπρόσωποι αυτού σε διάφορες χώρες, έτσι και οι Ιερείς δεν είναι διάδοχοι της ιερωσύνης τού Χριστού, αλλά αντιπρόσωποι αυτής της ιερωσύνης. Και ότι έτσι έχουν τα πράγματα, αυτό το βλέπει κανείς σε πλείστα όσα σημεία της Αγίας Γραφής και ταυτοχρόνως το βιώνουμε στην ζωντανή Αποστολική παράδοση που κατέχει αδιασπάστως και μοναδικά η Ορθόδοξος Εκκλησία μας.

Αλλά τα δόγματα και οι μεγάλες αλήθειες συνακολουθούνται και από τον ορθό τρόπο ζωής. Ένα δε τέτοιο φωτεινό παράδειγμα μέσα στην Εκκλησιαστική Ιστορία είναι και ο σήμερα εορταζόμενος και τιμώμενος Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος.

Κατέστη δοχείον χρυσόν τού Αγίου Πνεύματος και ανεδείχθη βαθύς δογματικός, δεινός κήρυξ, απολογητής, ερμηνευτής σπουδαίος και ιδίως Θεολόγος με την απόλυτη έννοια. Επίσης, στύλος τής Εκκλησίας και ιεράρχης Μέγιστος, ο οποίος δια του “ποιμενικού αυλού της θεολογίας του τας των ρητόρων ενίκησε σάλπιγγας”!

Είθε, η αγία του μορφή να καθοδηγεί το ποίμνιο και ιδίως τους ποιμένες στην δύσκολη εποχή που διανύουμε. Το δε χριστεπώνυμον πλήρωμα να δέεται εκτενώς ώστε σε κάθε περίπτωση εκλογής νέων αρχιερέων, μυριόστομως να αναπέμπεται η ευχαριστία “τοιούτος ημίν έπρεπεν αρχιερεύς”.

Αμήν.

Αρχιμ. Ιωήλ Κωνστάνταρος

Mail: ioil.konitsa@gmail.com

Κόνιτσα.

Πηγή: impantokratoros.gr